

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoZm/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513246164
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1513246164.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: I. D., nar. X.X.XXXX, XXX XX L. Ľ. XXX, zastúpený: Mgr. Ladislav Riedl, advokát, Slovenská 46, 080 01 Prešov, IČO: 50 490 044, v konaní o zaplatenie 16.803,20 Eur s príslušenstvom a odmenou zo zmenky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 3CbZm/468/2014-251 zo dňa 15.7.2019 takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 3CbZm/468/2014-251 zo dňa 15.7.2019 v napadnutom výroku II. m e n í tak, že zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm 1205/2013-10 zo dňa 27.06.2014 v časti 6% úroku zo zmenkovej sumy 5.552,40 Eur od 24.11.2014 do 9.11.2015, zo sumy 5.316,40 Eur od 10.11.2015 do 26.11.2015, zo sumy 5.080,40 Eur od 27.11.2015 do 3.1.2016, zo sumy 4.844,40 Eur od 12.2.2016 do 14.03.2016, zo sumy 4.136,40 Eur 15.03.2016 do 13.12.2016, 4.136,40 Eur od 14.12.2016 do 12.1.2017, zo sumy 3.900,40 Eur od 13.1.2017 do 12.2.2017, zo sumy 3.664,40 Eur od 13.2.2017 do 13.3.2017, zo sumy 3.428,40 Eur od 14.3.2017 do 11.4.2017, zo sumy 3.192,40 Eur od 12.4.2017 do 14.05.2017, zo sumy 2.956,40 Eur od 15.5.2017 do 13.6.2017, zo sumy 2.720,40 Eur od 14.6.2017 do 9.7.2017, zo sumy 2.484,40 Eur od 6.7.2017 do 15.8.2017, zo sumy 2.248,40 Eur od 16.08.2017 do 3.9.2017, zo sumy 2.012,40 Eur od 4.9.2017 do 15.10.2017, zo sumy 1.776,40 Eur od 16.10.2017 do 15.11.2017, zo sumy 1.576,40 Eur od 16.11.2017 do 17.1.2018, zo sumy 1.426,40 Eur od 18.1.2018 do 15.2.2018, zo sumy 1.276,40 Eur od 16.2.2018 do 13.3.2018, zo sumy 1.126,40 Eur od 14.3.2016 do 15.4.2016, zo sumy 976,40 Eur od 16.4.2018 do 16.5.2018, zo sumy 826,40 Eur od 17.5.2018 do 17.6.2018, zo sumy 676,40 Eur od 18.6.2018 do 17.7.2018, zo sumy 526,40 Eur od 18.7.2018 do 15.8.2018, zo sumy 376,40 Eur od 16.8.2018 do 6.9.2018, zo sumy 226,40 Eur od 7.9.2018 do 15.10.2018, zo sumy 76,40 Eur od 16.10.2018 do 15.11.2018 a v časti náhrady trov konania vo výške 335 Eur z r u š u j e a návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu v odvolaní napadnutej časti z a m i e t a.

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 3CbZm/468/2014-251 zo dňa 15.7.2019 v napadnutom výroku III. m e n í tak, žalobcovi voči žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov námietkového prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 15,94 % a žalovanému voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania sp. zn. 3Obdo/37/2017 v plnom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

III. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania sp. zn. 3Obdo/66/2020 a tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 3CbZm/468/2014-251 zo dňa 15.7.2019 zrušil zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm 1205/2013-10 zo dňa 27.06.2014 v časti zmenkovej sumy 5.552,40 Eur a v časti zmenkovej odmeny vo výške 18,41 Eur a konanie v tejto časti zastavil (výrok I.), ďalej zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm 1205/2013-10 zo dňa 27.06.2014 v časti 6% úroku zo zmenkovej sumy 5.552,40 Eur od 24.11.2014 do 9.11.2015, zo sumy 5.316,40 Eur od 10.11.2015 do 26.11.2015, zo sumy 5.080,40 Eur od 27.11.2015 do 3.1.2016, zo sumy 4.844,40 Eur od 12.2.2016 do 14. 03.2016, zo sumy 4.136,40 Eur 15.03.2016 do 13.12.2016, 4.136,40 Eur od 14.12.2016 do 12.1.2017, zo sumy 3.900,40 Eur od 13.1.2017 do 12.2.2017, zo sumy 3.664,40 Eur od 13.2.2017 do 13.3.2017, zo sumy 3.428, 40 Eur od 14.3.2017 do 11.4.2017, zo sumy 3.192,40 Eur od 12.4.2017 do 14.05.2017, zo sumy 2.956,40 Eur od 15.5.2017 do 13.6.2017, zo sumy 2.720,40 Eur od 14.6.2017 do 9.7.2017, zo sumy 2.484,40 Eur od 6.7.2017 do 15. 8.2017, zo sumy 2.248.40 od 16.08.2017 do 3.9.2017, zo sumy 2.012,40 Eur od 4.9.2017 do 15.10.2017, zo sumy 1.776,40 Eur od 16.10.2017 do 15.11.2017, zo sumy 1.576,40 Eur od 16.11.2017 do 17.1.2018, zo sumy 1.426,40 Eur od 18.1.2018 do 15.2.2018, zo sumy 1.276,40 Eur od 16.2.2018 do 13.3.2018, zo sumy 1.126,40 Eur od 14.3.2016 do 15.4.2016, zo sumy 976,40 Eur od 16.4.2018 do 16.5.2018, zo sumy 826,40 Eur od 17.5.2018 do 17.6.2018, zo sumy 676,40 Eur od 18.6.2018 do 17.7.2018, zo sumy 526,40 Eur od 18.7.2018 do 15.8.2018, zo sumy 376,40 Eur od 16.8.2018 do 6.9.2018, zo sumy 226,40 Eur od 7.9.2018 do 15.10.2018, zo sumy 76,40 Eur od 16.10.2018 do 15.11.2018 a v časti náhrady trov konania vo výške 335 Eur ponechal v platnosti (výrok II.) a priznal žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania, ktoré nasledovalo po vydaní zmenkového platobného rozkazu (prvoinštančného a odvolacieho konania) a dovolacieho konania v rozsahu 19,46% (výrok III.). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplynula chronológia doterajšieho priebehu konania a rozhodovania súdov vo veci, z ktorej vychádzal aj odvolací súd v tomto odvolacom konaní.

2. Zmenkovým platobným rozkazom č. k. 1Zm 1205/2013-10 zo dňa 27.06.2014 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 16.803,20 Eur s úrokom 6% od 24.11.2013 do zaplataenia, zmenkovú odmenu 56,01 Eur a náhradu trov konania 1.639,70 Eur. Žalovaný podal v zákonnej lehote proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky, ktoré odôvodnil tým, že už rok spláca pravidelne splátky, poukázal na svoju rodinnú situáciu a uviedol, že i naďalej bude pravidelne platiť. Z vyjadrení žalovaného v rámci procesnej obrany pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že so žalobcom uzavrel zmluvu o revolvingovom úvere, v čase uzavretia zmluvy bol držiteľom živnostenského oprávnenia, avšak úver potreboval za účelom zabezpečenia potrieb svojej rodiny, poskytnuté finančné prostriedky dal previesť na účet svojho syna a záväzok nevykazoval v účtovníctve podnikateľa. Žalovaný uviedol, že nemal úmysel čerpať podnikateľský úver, poskytnutie úveru na podnikanie bolo priamo vyvolané žalobcom, ktorý použil pri uzatvorení zmluvy zakázanú obchodnú praktiku odnímajúcu spotrebiteľovi zákonnú ochranu. Žalobca pri poskytovaní úveru nezisťoval účel poskytnutia úveru, pracovníčka pobočky sa dotazovala na jeho zamestnanie, uviedol, že je držiteľom živnostenského oprávnenia a po predložení živnostenského listu žalobca poskytol žalovanému úver ako podnikateľskému subjektu, neinformoval ho o podmienkach poskytnutia úveru ani následkoch, ktoré vyplývajú z poskytnutia úveru fyzickej osobe a podnikateľskému subjektu. Žalovaný mal za to, že bol žalobcom uvedený do omylu aj o výške úveru, nakoľko si myslel, že predmetom zmluvy o úvere je suma 5.000 Eur s úrokmi, nie aj zmluvná odmena značne prevyšujúca istinu. Ďalej poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky, pre ktoré je možné zmluvu o úvere považovať za neplatnú.

3. V priebehu námietkového konania vzal žalobca návrh v časti o zaplataenie zmenkovej sumy 11.280,80 Eur, v časti 6% úroku zo zmenkovej sumy 11.280,80 Eur od 24.11.2013 do zaplataenia, v časti zmenkovej odmeny vo výške 37,60 Eur späť a v tejto časti žiadal zmenkový platobný rozkaz zrušiť. Zmenkový platobný rozkaz žiadal ponechať v platnosti v časti zmenkovej sumy 5.552,40 Eur, v časti 6% úroku zo sumy 5.552,40 Eur od 24.11.2013 do zaplataenia, v časti zmenkovej odmeny vo výške 18,41 Eur, v časti náhrady trov konania vo výške 335 Eur. Žalobca uviedol, že zmenku vyplnil v súlade s dohodou o vyplňovacom práve, ktorá je obsiahnutá v čl. 5. Zmluvy o revolvingovom úvere. Poukázal na to, že žalovaný nikdy nemal postavenie spotrebiteľa v súvislosti so zmluvným vzťahom založeným zmluvou, zmluvu uzavrel v súvislosti so svojím podnikaním ako živnostník a konanie sa týka plnenia zo zmenky.

Návrh vzal späť aj v časti úhrad zaplatených žalovaným po splatnosti zmenky v sume 4.484 Eur a v časti zmluvných sankcií v sume 6.796,80 Eur.

4. Okresný súd Bratislava V rozsudkom č. k. 3CbZm/468/2014-139 zo dňa 05.11.2015 (prvým rozsudkom vo veci) ponechal zmenkový platobný rozkaz v platnosti v časti zmenkovej sumy 5.552,40 Eur, v časti 6% úroku zo sumy 5.552,40 Eur od 24.11.2013 do zaplatenia, v časti zmenkovej odmeny vo výške 18,41 Eur, v časti náhrady trov konania vo výške 335 Eur (výrok I), zmenkový platobný rozkaz v časti zmenkovej sumy 11.280,80 Eur, v časti 6% úroku zo zmenkovej sumy 11.280,80 Eur od 24.11.2013 do zaplatenia, v časti zmenkovej odmeny vo výške 37,60 Eur a v časti náhrady trov konania vo výške 1.304,70 Eur zrušil a v tejto časti konanie zastavil (výrok II.) a nepriznal žalobcovi náhradu trov námietkového konania (výrok III).

5. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3CoZm/19/2016-168 zo dňa 26.10.2016 rozsudok tunajšieho súdu v napadnutom I. a III. výroku potvrdil a žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

6. Na základe dovolania žalovaného Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Obdo/37/2017 zo dňa 11.01.2018 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3CoZm/19/2016-168 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd ako opodstatnené vyhodnotil dovolacie námietky žalovaného, že v konaní došlo k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, a to, že súd žalovanému nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorá vada spočíva v tom, že odvolací súd nepostupoval v súlade s právnou úpravou platnou v čase jeho rozhodovania, ako aj stanoviskom najvyššieho súdu, ktorým sa mala zjednotiť rozhodovacia prax súdov nižšej inštancie v zmenkových veciach a zároveň existenciu namietanej vady zmätočnosti videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, ktorý sa nevysporiadal s postavením žalovaného v zmluvnom vzťahu so žalobcom, v ktorom vystupoval v postavení spotrebiteľa. Odvolací súd v napadnutom rozsudku odcitoval prechodné ustanovenie § 471 ods. 2 CSP vzťahujúce sa na zmenkové veci, avšak vo veci postupoval v rozpore s ním. V zmysle prechodného ustanovenia § 471 ods. 2 CSP rozhodoval za účinnosti Civilného sporového poriadku o odvolaní žalovaného podľa ustanovení § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Uvedený postup odvolacieho súdu však nie je správny, za účinnosti nového procesného kódexu je možné v odvolacom konaní rozhodovať podľa ustanovení § 355 a nasl. CSP. Ustanovenie § 471 ods. 2 CSP vychádza zo skutočnosti, že inštitút zmenkového platobného rozkazu (ustanovenie § 175 OSP v znení do 22.12.2015) nie je v Civilnom sporovom poriadku upravený, preto začaté konania, v ktorých bol do 22.12.2015 žalovanému doručený zmenkový platobný rozkaz a neboli právoplatne skončené do 30.06.2016 sa dokončia podľa pôvodných predpisov. To znamená, že aj za účinnosti Civilného sporového poriadku je pri rozhodovaní o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu súd povinný aplikovať ustanovenie § 175 OSP v znení účinnom do 22.12.2015, avšak zároveň je povinný aj za účinnosti nového procesného kódexu v zmenkových veciach aplikovať ustanovenia § 79 ods. 3 a 4 a § 372y ods. 1 a 2. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 23.12.2015. Uvedené ustanovenia odvolací súd napriek tomu, že odkazoval na prechodné ustanovenie § 471 ods. 2 CSP neaplikoval, pričom svoj procesný postup žiadnym spôsobom neodôvodnil. Zákonom č. 438/2015 Z. z. bola súdom uložená povinnosť skúmať, či v rámci uplatneného nároku zo zmenky, táto nevznikla zo vzťahu so spotrebiteľom, pričom bola zavedená nová povinnosť pre žalobcu uplatňujúceho nárok zo zmenky predložiť listiny uvedené v ustanovení § 79 ods. 3 OSP za účelom zistenia, či nejde o nedovolenú alebo nezákonne vydanú zmenku. Ustanovením § 79 ods. 4 OSP bola zakotvená vyvrátiteľná domnienka voči žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, že nárok zo zmenky vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Povinnosť preukázať opak (t.j. že sa nejedná o nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou) je na žalobcovi, ktorý v konaní uplatňuje nárok zo zmenky. Prechodné ustanovenie § 372y ods. 1 OSP sa vzťahuje aj na štádium odvolacieho konania. Dovolací súd zároveň poukazuje na body I.1. a I.2. spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu a obchodnoprávneho kolégia NS SR z 20.10.2015 č. R 93/2015 publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2015. Z tohto dôvodu bolo povinnosťou odvolacieho súdu postupovať v súlade s § 79 ods. 3 OSP a vyzvať žalobcu na doplnenie žalobného návrhu s tým, že pokiaľ nepreukáže opak, podľa § 79 ods. 4 OSP platí, že nárok žalobcu zo zmenky vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ako to v priebehu konania uvádzal žalovaný. Odvolací súd nevyzval žalobcu na doplnenie žalobného návrhu o náležitosti uvedené v § 79 ods. 3 OSP a v rozpore so zákonnou vyvrátiteľnou domnienkou podľa § 79 ods. 4 OSP skonštatoval, že žalovaný úverovú zmluvu nepodpisoval ako spotrebiteľ, pričom pre posúdenie, či žalovaný je alebo

nie je spotrebiteľom nepostačuje, že v úverovej zmluve, prípadne v zmenke žalobca ako veriteľ, ktorý jej text vypracoval, uviedol údaje žalovaného zo živnostenského registra.

7. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3CoZm/7/2018-230 zo dňa 21.12.2018 rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 3CbZm/468/2014-139 zo dňa 05.11.2015 vo výrokoch I. a III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že sa dôsledne neriadil § 79 ods. 4 OSP a nevykonal dokazovanie, ktoré by potvrdilo alebo vylúčilo podpísanie zmenky žalovaným ako fyzickou osobou. Takýto postup neaplikoval ani súd prvej inštancie, nakoľko tiež skonštatoval, že zmenkový vzťah vznikol so žalovaným ako podnikateľom, zo strany prvoinštančného i odvolacieho súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom a tým boli porušené jeho práva. V záujme zachovania dvojinštančnosti konania dospel odvolací súd k záveru, že dokazovanie ex offa o tom, či zmenku podpísal žalovaný ako podnikateľ alebo spotrebiteľ, je potrebné vykonať na súde prvej inštancie. V súlade so zákonnými predpismi upravujúcimi postavenie spotrebiteľa takéto dokazovanie súd musí vykonať bez ohľadu na obsah námietok.

8. Po vrátení veci súdu prvej inštancie ostala predmetom konania otázka ponechania zmenkového platobného rozkazu v platnosti v časti zmenkovej sumy 5.552,40 Eur, tomu prináležiacemu úroku 6% ročne od 24.11.2013 do zaplatenia, v časti zmenkovej odmeny 18,41 Eur a trov konania vo výške 335 Eur a náhrada trov námietkového konania (po zastavení konania v časti zmenkovej sumy 11.280,80 Eur, v časti 6% úroku zo zmenkovej sumy 11.280,80 Eur od 24.11.2013 do zaplatenia, v časti zmenkovej odmeny vo výške 37,60 Eur a v časti náhrady trov konania vo výške 1.304,70 Eur). Žalobca na pojednávaní dňa 24.06.2019 doručil späťvzatie žaloby v zostávajúcej časti zmenkovej sumy 5.552,40 Eur a v zmenkovej odmene 18,41 Eur, súd prvej inštancie rozhodol vo výroku I. napadnutého rozsudku č. k. 3CbZm/468/2014-251 zo dňa 15.7.2019 podľa § 145 ods. 2 CSP tak, že konanie v tejto časti zastavil.

9. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na čl. III. § 3a zmenkového zákona, podľa ktorého sú neplatné zmenkové prejavy urobené v rozpore so zákazom použitia zmenky na zabezpečenie uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy podľa osobitných predpisov a v čase vystavenia zmenky osobitný predpis (§ 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) neumožňoval v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru zabezpečiť jeho splnenie zmenkou a preto zameral dokazovanie na objasnenie otázky, či zmluva, ktorá je kauzou zmenky, bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ako tvrdil žalovaný. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie prvopisom zmenky, zmluvou o revolvingovom úvere č. 165294 - 73299, žiadosťou o úver, splátkovým kalendárom, daňovým priznaním žalovaného za rok 2013, vyjadrením žalovaného zo dňa 27.05.2015, anonymným čestným vyhlásením zo dňa 13.04.2015 a potvrdeniami o platbách a dospel k záveru, že zmenka obsahuje všetky náležitosti predpísané v čl. I. § 75 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. (ďalej len zmenkový zákon) pre vlastnú zmenku a predložením jej prvopisu žalobca preukázal svoje zmenkové práva, ako majiteľ zmenky má podľa čl. I § 48 ods. 1 zákona zmenkového a šekového právo postihom žiadať zmenkovú sumu, 6% ročný úrok zo zmenkovej sumy odo dňa splatnosti zmenky a zmenkovú odmenu vo výške 1/3 percenta zmenkovej sumy.

10. Pokiaľ ide o požiadavku súdov vyššej inštancie na postup v zmysle § 79 ods. 3, 4 OSP, súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že príčinným vzťahom zmenky je zmluva o revolvingovom úvere, ktorú žalobca v postavení veriteľa uzavrel so žalovaným ako dlžníkom, ktorý je v záhlaví zmluvy označený ako podnikateľ - živnostník IČO-m a sídlom, podpísaním zmluvy potvrdil, že úver mu žalobca poskytuje na výkon jeho podnikateľskej činnosti a na tento účel ho od žalobcu prijal, preto zmluvu o revolvingovom úvere uzavreli dvaja podnikatelia v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou. Súd prvej inštancie síce uznal, že označenie žalovaného v zmluve ako podnikateľa nevylučuje možnosť, aby mal v zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa, ak by bol úver určený pre jeho osobnú potrebu. Ochrany ako spotrebiteľ by sa však mohol domáhať len ak by žalobca zo všetkých okolností vedel alebo musel vedieť, že skutočným účelom úveru je osobná potreba žalovaného. Podľa názoru súdu z dôkazov nevyplýva, že žalovaný pri dojednávaní úveru a uzatváraní zmluvy svojím správaním u žalobcu vzbudzoval dojem, že nekoná na podnikateľské účely, ale že úver žiada na súkromné účely, pričom poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 20.1.2005 č. C-464/01. Rozhodujúcim okamihom pre posúdenie charakteru kauzálneho vzťahu medzi stranami je moment uzavretia zmluvy, nie následné správanie sa strán. V bode 1.1 zmluvy je výslovne uvedené, že veriteľ poskytuje úver na účely výkonu podnikateľskej činnosti dlžníka. Uzavretiu zmluvy predchádzala žiadosť žalovaného o poskytnutie úveru s tým, že sa malo jednať o PROFI úver, k žiadosti pripojil živnostenský

list, daňové priznanie a je v žiadosti identifikovaný ako podnikateľ. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo na žalovanom, aby preukázal, že ide o spotrebiteľský úver a finančné prostriedky mienil použiť a použil na osobnú spotrebu a že žalobca v čase uzavretia zmluvy o tejto skutočnosti mal vedomosť, v takom prípade by prichádzal do úvahy záver, že žalobca vedome vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery a zmluva by sa v zmysle poslednej vety § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z. považovala za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie považoval na nepodstatné, či žalovaný podával žiadosť o úver, ktorá sa týka fyzických osôb podnikateľov z vlastnej iniciatívy alebo mu bola predložená s tým, že mu nebola daná na výber iná možnosť, nakoľko ju podpísal dobrovoľne.

11. S právnym názorom vysloveným v odôvodnení rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sa súd prvej inštancie vysporiadal tak, že podľa jeho názoru dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu skutočnosť, že vychádzal v odôvodnení podnikateľského charakteru kauzálneho vzťahu iba z označenia žalovaného údajmi zo živnostenského registra a neodôvodnil, či dlžník pri uzatváraní zmluvy konal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Najvyšší súd SR tiež konštatoval, že záver o podnikateľskom charaktere úveru z obsahu spisu v čase rozhodovania dovolacieho súdu nevyplýval. Žalobca po zrušení vecí odvolacím súdom predložil ako dôkaz preukazujúci podnikateľský charakter zmluvy o úvere ďalší dôkaz, žiadosť o úver, z ktorej vyplýva, že ju žalovaný podával v postavení podnikateľa. Argumentáciu žalovaného, že žalobca mu nedal na výber, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedostatočnú na prijatie záveru, že pri uzatváraní zmluvy vzbudzoval aspoň dojem, že úver potrebuje na osobné účely, ani skutočnosť, že žalovaný úver nezahrnul do daňového priznania neposúdil ako spôsobilú preukázať účel uzatvorenia zmluvy o úvere, resp. že žalovaný mal úmysel peňažné prostriedky použiť na osobnú spotrebu a žalobca mal o tom vedomosť. Účtovanie záväzkov žalovaného v rámci jeho podnikateľskej činnosti je až následným konaním po uzavretí zmluvy, skutočný účel použitia peňažných prostriedkov, následné konanie dlžníka už žalobca nemôže ovplyvniť. Súd prvej inštancie tiež nemal za preukázané, že by veriteľ mal vedomosť o tom, že účet dlžníka je účtom jeho syna. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný nepreukázal, že žalobcu informoval o tom, že úver potrebuje na osobnú potrebu. Súd prvej inštancie na viacerých miestach odôvodnenia poukazuje na čl. 1 bod 1.1 Zmluvy o revolvingovom úvere, podľa ktorého veriteľ poskytne dlžníkovi peňažné prostriedky na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti a pri troche obozretnosti musí účastník zmluvy túto skutočnosť zaznamenať a v prípade, že žalovaný popieral ustanovenia zmluvy, dôkazné bremeno bolo na jeho strane a bolo jeho úlohou preukázať, že uzavretiu zmluvy predchádzali rokovania, ktoré mali smerovať k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

12. Súd prvej inštancie ani námietky žalovaného o nepomere výšky zmluvnej odmeny k reálne poskytnutému úveru a jeho uvedení do omylu žalobcom neposúdil ako dôvodné. Poukázal na bod 4.1 zmluvy, podľa ktorého sa dlžník zaviazal veriteľovi zaplatiť zmluvnú odmenu 6.328 Eur splatnú ku dňu poskytnutia úveru, spôsob úhrady zmluvnej odmeny dojednaný v bode 9.1 započítaním vzájomných pohľadávok tak, že ku dňu poskytnutia úveru sa pohľadávka dlžníka na poskytnutie úveru započíta proti pohľadávke veriteľa podľa bodu 4.1 a veriteľ vyplatí dlžníkovi na jeho účet len rozdiel, čo posúdil v medziach zmluvnej voľnosti. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa účastníci zmluvy mohli odchýliť od úpravy § 503 ObZ a dojednať, že zmluvná odmena, ktorá plní funkciu úrokov z úveru, sa stáva splatnou ku dňu poskytnutia peňažných prostriedkov a bude zaplatená započítaním. Podľa názoru súdu neprímeranosť výšky úroku žalovaný nepreukázal, v prípade, ak by bol úrok dojednaný v neprímeranej výške, nestala by sa úverová zmluva neplatnou, ale podľa § 502 ods. 1 ObZ by bol dlžník povinný platiť úrok v najvyššej prípustnej výške. V bode 4.1. zmluvy bol úrok 6.328 Eur dojednaný za celú dobu splácania úveru, t. j. za dobu 48 mesiacov, takže ročný úrok z poskytnutej sumy 5.000 Eur je cca 31,64%, čo súd prvej inštancie neposúdil ako neprímerane vysoký.

13. O nároku na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP, pri rozhodovaní zohľadnil zastavenie konania v časti, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté. V časti zodpovedajúcej úhradám žalovaného po začatí konania, v ktorej vzal žalobca žalobu späť, zavinil zastavenie konania žalovaný možno pripísať úspech na strane žalobcu (ide o sumu 4.484 Eur vyčíslenú v čiastočnom späťvzati návrhu zo dňa 05.11.2015 a sumu 5.552,40 Eur vyčíslenú v čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 21.06.2019). V časti zodpovedajúcej zmluvným sankciám, v ktorej vzal žalobca návrh späť bez odôvodnenia zavinil zastavenie konania žalobca (vo výške 6.796,80 Eur vyčíslené v čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 05.11.2015). Úspech žalobcu tak predstavuje 59,73%, neúspech predstavuje 40,27%, v konečnom dôsledku pomerný úspech žalobcu je 19,46 %.

14. Proti výrokom II. a III. rozsudku č. k. 3CbZm/468/2014-251 zo dňa 15.7.2019 podal žalovaný odvolanie, v ktorom namieta inú vadu konania s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci, tiež nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel na základe vykonaného dokazovania a nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný poukázal na to, že žalobca sa od podania dovolania k veci nevyjadril, na pojednávaní nepredniesol žiadne nové tvrdenia a preto sa skutkový stav nemohol zmeniť oproti stavu v čase rozhodovania Najvyššieho súdu SR, ktorý ustálil, že nebol preukázaný podnikateľský charakter poskytnutého úveru a platí prezumpcia spotrebiteľskej povahy úveru. Konajúci súd podľa žalovaného v rozpore s § 455 CSP nerešpektoval právny názor súdu vyššieho stupňa. Žalovaný opakovane argumentuje, že uzavrel Zmluvu o revolvingovom úvere č. 165294 - 73299 dňa 12.2.2013 ako fyzická osoba nepodnikateľ, žije sa ako tesár, pracuje pre stavebnú spoločnosť. Žalobcu požiadal o poskytnutie úveru z dôvodu ťažkej finančnej tiesne, manželka je zdravotne ťažko postihnutá, na invalidnom dôchodku, finančné prostriedky potreboval na kúpu liekov a zabezpečenie chodu domácnosti, vrátane starostlivosti o maloletého syna, na účet ktorého bol úver čerpaný. Jeho úmyslom bolo získať úver mimo svojej podnikateľskej činnosti, v čom ho žalobca utvrdil tým, že mu neboli predložené žiadne požiadavky na preukázanie dôvodu, pre ktorý finančné prostriedky potreboval. V zmluve nachádza IČO len z dôvodu, že na výzvu obchodného zástupcu žalobcu musel preukázať spôsob svojej obživy, čo žalobca využil vo svoj prospech a na jeho škodu. Neaplikovaním noriem ochrany spotrebiteľa došlo zo strany súdu k porušeniu rovnosti strán, pretože akceptoval jeho znevýhodnené a slabšie postavenie voči žalobcovi bez ex offa zásahu podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., § 298 CSP a čl. I § 17 ods. 2 zák. č. 191/1950 Zb. a poukázal v tejto súvislosti na nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. I. ÚS 1930/11 z 10.1.2012. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora C-110/14 z 3.9.2015, z ktorého vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa možným spotrebiteľským charakterom uzavretej zmluvy. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že odvolací súd vychádzal výlučne z označenia žalovaného ako živnostníka a neposudzoval obsah zmluvy. V odvolaní žalovaný tiež poukázal na to, že dôkazné bremeno o účele poskytnutého úveru znáša veriteľ. V zmluve sa nenachádza informácia o účele použitia úveru okrem všeobecného konštatovania v bode 1.1. Žalovaný poukazuje na použitie nekalej obchodnej praktiky pri uzatvorení zmluvy žalobcom, ktorá mohla podstatne narušiť jeho ekonomické správanie a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 117/2011 z 13.11.2013 v obdobnej veci potvrdené Najvyšším súdom SR sp. zn. 8Sžo/45/2014, z ktorého vyplýva, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania dlžníka ťaží toho, kto tak tvrdí a bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie prijímateľa úveru a aký konkrétny súvis má s takýmto povolaním či predmetom činnosti, uzavretie príslušnej zmluvy. Žalovaný ďalej namieta neplatnosť zmluvy o úvere podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu obchádzania zák. č. 129/2010 Z. z. a rozpor s dobrými mravmi a podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre úmyselné nepravdivé uvedenie výšky poskytnutého úveru, keď vôľa poskytnúť úver vo výške 11.328 Eur nebola na strane žalobcu vážna, pretože poskytol žalovanému úver 5.000 Eur. Žalovaný uviedol, že od veriteľa získal úver 5.000 Eur a žalobcovi splatil sumu 9.204 Eur. Žalovaný v odvolaní tiež poukázal na Spoločné stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR publikovaného v Zbierke stanovísk pod č. 93/2015 zo dňa 20.10.2015 a namieta, že uplatnením práva zo zmenky došlo aj k porušeniu § 5b ods. 1 písm. b) zák. č. 250/2007 Z. z. a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda zásahu do jeho práv a oprávnených záujmov bez právneho dôvodu v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť.

15. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

16. Krajský súd v Bratislave o odvolaní žalovaného rozhodol Rozsudkom č. k. 3CoZm/20/2019-279 zo dňa 27.11.2019 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie č. k. 3CbZm/468/2014-251 zo dňa 15.7.2019 vo výroku II. potvrdil a vo výroku III. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní voči výroku II. aplikoval na svoj procesný postup ustanovenie § 471 ods. 2 CSP, prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, § 219 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok v časti II. výroku je vecne správny, v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a v odôvodnení rozhodnutia sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach naň odkázal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodal, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie smerujúce k zisteniu charakteru zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, žalobca v novom konaní predložil žiadosť žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru, z ktorej vyplýva, že

túto žalovaný vypísal sám a podával ju ako podnikateľ. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvého stupňa, že argumentácia žalovaného, že mu žalobca nedal na výber z viacerých možností a preto musel žiadosť podpísať len v postavení podnikateľa, nie je dostatočná na prijatie záveru, že žalobca mohol vedieť, alebo to mohlo vzbudzovať dojem, že žalovaný má úmysel použiť peňažné prostriedky na osobnú spotrebu a tiež nie je relevantný účel, na ktorý skutočne žalovaný peňažné prostriedky použil. Odvolací súd dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným nebol poskytnutý spotrebiteľský úver.

17. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu trov konania. Ak ide o návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu, podľa § 471 ods. 2 CSP sa konania vo veci samej a aj súvisiace rozhodovanie o náhrade trov konania a ich výške dokončia podľa doterajších predpisov, teda podľa OSP, preto rozsudok vo výroku III. podľa § 221 ods. 1 písm. h OSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom mu uložil rozhodnúť o trovách konania a trovách odvolacieho a dovolacieho konania podľa ustanovení OSP.

18. Proti Rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoZm/20/2019-279 zo dňa 27.11.2019 žalovaný podal dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcom výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal vadu zmätočnosti, keď krajský súd v rozpore s § 455 CSP vedome nerešpektoval právne záväzný právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR z 11.01.2018, sp. zn. 3Obdo37/2017 a v rozpore so zákonnou vyvrátenou domnienkou skonštatoval, že úverovú zmluvu žalovaný nepodpisoval ako spotrebiteľ. Žalobca po vydaní predchádzajúceho kasačného uznesenia nepredložil žiadne nové tvrdenie týkajúce sa charakteru vzťahu medzi stranami, preto sa skutkový stav nemohol zmeniť oproti tomu, z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní dovolací súd. Napriek tomu, že žalobcu zaťažovala dôkazná povinnosť ohľadom preukázania účelu poskytnutia úveru a že žalovanému bola daná žiadosť pre podnikateľa bez možnosti výberu, čo považuje za kľúčovú okolnosť, sa súdy skutočnou povahou vzťahu medzi stranami riadne nezaoberali a opätovne rozhodli arbitrárne. Žalovaný v dovolaní zopakoval skutkové okolnosti uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere č. 165294 - 73299, ako ich uviedol v predchádzajúcom priebehu konania a odvolaní, napriek týmto skutočnostiam a rozhodnutiu najvyššieho súdu súdy nižšej inštancie nekriticky vzali na vedomie iba označenie dlžníka v zmluve. Dôkazné bremeno o účele poskytnutého úveru znáša veriteľ. V zmluve sa nenachádza informácia o účele použitia úveru, okrem všeobecného konštatovania v bode 1.1. V závere dovolania dovolateľ poukázal na znenie § 79 ods. 4 OSP, z ktorého vyplýva, že ak nie je dokázané opak, platí, že nárok zo zmenky alebo šeku proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Žalovaný rovnako ako v odvolaní poukazuje na neplatnosť Zmluvy o úvere je pre obchádzanie zákona č. 129/2010 Z. z. a rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ a § 37 ods. 1 OZ pre úmyselné nepravdivé uvedenie výšky poskytnutého úveru, vďaka poskytnúť úver vo výške 11.328 Eur nebola na strane žalobcu vážna, pretože poskytol sumu 5.000 Eur.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením č.k. 3Obdo/66/2020 zo dňa 21.10.2020 odložil vykonateľnosť Rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoZm/20/2019-279 zo dňa 27.11.2019 a v merite rozhodol Uznesením č. k. 3Obdo/66/2020 zo dňa 29.09.2021 tak, že dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27.11.2019, č. k. 3CoZm/20/2019-279 a uznesenie Okresného súdu Bratislava V z 5.5.2020 č. k. 3CbZm/468/2014- 293 zrušil (rozhodnutie o trovách konania jednostranne závislé od vydania existencie právoplatného odvolacieho rozhodnutia vo veci samej, ktoré zrušením rozhodnutia vo veci stratilo svoj podklad) a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

20. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že odvolací súd pri rozhodovaní postupoval procesne nesprávne, keď rozhodoval za účinnosti Civilného sporového poriadku podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (čo vyplýva aj z dôvodov, pre ktoré zrušil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania), hoci mu to vytkol dovolací súd už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení z 11.01.2018, sp. zn. 3Obdo/37/2017 (v bodoch 16. a 17. odôvodnenia uznesenia); pri rozhodovaní nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle článku 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, reprezentovanú uznesením NS SR z 25.07.2018, sp. zn. 3Obdo/23/2018, publikovaným ako judikát v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 9/2018 pod R 79/2018, a to body I. a II.: „I. Konanie o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, nie je konaním o zmenkovom platobnom rozkaze, a preto sa na neho nevzťahuje použitie Občianskeho súdneho poriadku tak, ako to upravuje

prechodné ustanovenie § 471 ods. 2 Civilného sporového poriadku“, „II. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, podané po 30. júni 2016, musí obsahovať náležitosti uvedené v ustanovení § 363 Civilného sporového poriadku a musí sa opierať o odvolacie dôvody upravené v § 365 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd je povinný posudzovať prípustnosť podaného odvolania podľa § 355 a nasl. Civilného sporového poriadku a rozhodnutie odvolacieho súdu musí byť vydané v súlade s jednotlivými ustanoveniami Civilného sporového poriadku.“

21. Vadu zmätočnosti okrem iného zakladá aj prípad, keď odvolací súd pri svojom rozhodovaní nerešpektuje právne záväzný názor dovolacieho súdu, ktorý vyslovil v konkrétnej veci vo svojom kasačnom uznesení (k tomu vid'. NS SR sp. zn. 2Obdo/13/2017, sp. zn. 5Obdo/55/2017 sp. zn. 5Obdo/15/2018), pričom v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie NS SR z 31.03.2016, sp. zn. 3Cdo/12/2016, publikované v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2016 pod R 76/2016. Najvyšší súd v uznesení z 11.01.2018, sp. zn. 3Obdo/37/2017 uviedol, že „18. Zákonom č. 438/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý nadobudol účinnosť dňa 23.12.2015 (t. j. v čase pred rozhodovaním odvolacieho súdu), boli novelizované viaceré zákony, vrátane zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového, Občianskeho zákonníka, Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku. Účelom uvedeného zákona bolo zvýšiť ochranu spotrebiteľa v súdnych konaniach pred všeobecnými súdmi. Uvedenou právnou úpravou sa malo zamedziť, aby ďalej dochádzalo zneužitiu právneho inštitútu zmenky proti spotrebiteľom. Týmto zákonom bola zavedená povinnosť súdu skúmať, či v rámci uplatneného nároku zo zmenky, táto nevznikla z vzťahu so spotrebiteľom, a to v rámci základného konania, ako aj vo vykonávacom (exekučnom) konaní.“

22. Zákonom č. 438/2015 Z. z. bola (s účinnosťou od 23.12.2015) súdom uložená povinnosť skúmať, či v rámci uplatneného nároku zo zmenky, táto nevznikla zo vzťahu so spotrebiteľom, pričom bola zavedená nová povinnosť pre žalobcu uplatňujúceho nárok zo zmenky predložiť listiny uvedené v ustanovení § 79 ods. 3 OSP za účelom zistenia, či nejde o nedovolenú alebo nezákonne vydanú zmenku. Bez povinnosti žalobcu v súdnom konaní predložiť skutočnosti a dôkazy ohľadne vlastného vzťahu, ako aj bez výslovnej povinnosti súdu ex offo prihliadať na ochranu spotrebiteľa, nie je možné poskytnúť reálnu ochranu spotrebiteľovi. Ustanovením § 79 ods. 4 OSP bola zakotvená vyvrátiteľná domnienka voči žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, že nárok zo zmenky vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia povinnosť preukázať opak (t. j. že sa nejedná o nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou) je na žalobcovi, ktorý v konaní uplatňuje nárok zo zmenky.

23. Napriek tvrdeniu žalovaného o charaktere jeho právneho vzťahu so žalobcom ako spotrebiteľskom právnom vzťahu, odvolací súd rozhodujúci po nadobudnutí účinnosti zákona č. 438/2015 Z. z., ktorým boli novelizované a doplnené jednotlivé ustanovenia OSP, konal v rozpore s uvedenou kogentnou právnou úpravou, čím neposkytol žalovanému právnu ochranu, ktorú predvídal zákon. Prechodné ustanovenia § 372y ods. 1 OSP sa vzťahuje aj na štádium odvolacieho konania. Z tohto dôvodu bolo povinnosťou odvolacieho súdu postupovať v súlade s ustanovením § 79 ods. 3 OSP a vyzvať žalobcu na doplnenie žalobného návrhu s tým, že pokiaľ žalobca nepreukáže opak, podľa § 79 ods. 4 OSP platí, že nárok žalobcu zo zmenky vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ako to v priebehu konania uvádzal žalovaný. Ustanovenie § 372y ods. 2 OSP upravovalo procesný postup súdu vo veciach, v ktorých bol zmenkový alebo šekový platobný rozkaz účinne doručený žalovanému do 22. decembra 2015 a podľa ktorého mal zmenkový súd postupovať v súlade s ustanovením § 175 OSP v znení účinnom do 22.12.2015 s odchýlkami, ktoré boli zavedené zákonom č. 438/2015 Z. z. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že táto zákonná povinnosť platí bez ohľadu na koncentračnú zásadu vzťahujúcu sa konanie o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu v zmysle ustanovenia § 175 ods. 4 OSP v znení účinnom do 22.12.2015. Odvolací súd nevyzval žalobcu na doplnenie žalobného návrhu o náležitosti uvedené v § 79 ods. 3 OSP a v rozpore so zákonnou vyvrátiteľnou domnienkou (§ 79 ods. 4 OSP) skonštatoval, že žalovaný úverovú zmluvu nepodpisoval ako spotrebiteľ. Pre posúdenie, či žalovaný je alebo nie je spotrebiteľom nepostačuje, že v úverovej zmluve, prípadne v zmenke žalobca ako veriteľ, ktorý jej text vypracoval, uviedol údaje žalovaného zo živnostenského registra (vid'. aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/14/2017). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na definíciu pojmu spotrebiteľ v jednotlivých zákonoch účinných v čase vzniku zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, a to § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách spotrebiteľom. O

spotrebiteľský vzťah nejde, ak bol úver poskytnutý veriteľom fyzickej osobe na účely jeho podnikateľskej činnosti, uvedená skutočnosť však z obsahu súdneho spisu v čase rozhodovania dovolacieho súdu nevyplýva. Dovolací súd považuje záver odvolacieho súdu, že žalovaný úverovú zmluvu nepodpisal ako spotrebiteľ, za arbitrárny a neodôvodnený. V súvislosti s posudzovaním charakteru vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom v spore, v ktorom bol uplatnený nárok zo zmenky, poukazuje aj na ďalšie zrušujúce rozhodnutia vydané v obchodných sporoch, v ktorých ako žalobca vystupoval PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., a to uznesenia z 25.04.2017 sp. zn. 3Obdo/14/2017 a z 27. 08. 2019 sp. zn. 4Obdo/61/2018, ktoré sú aplikovateľné aj na rozhodovaný spor. Dovolací súd zároveň poukazuje na body 1.1. a 1.2. spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015, č. R 93/2015 publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2015.

24. Dovolací súd uviedol, že obsah súdneho spisu netvorí podklad pre závery súdov nižšej inštancie v konaní po vydaní kasačného uznesenia z 11. 01. 2018, sp. zn. 3Obdo/37/2017 že „medzi stranami nebolo sporné, že príčinným vzťahom zmenky je zmluva o revolvingovom úvere, ktorú žalobca v postavení veriteľa uzavrel so žalovaným ako dlžníkom, v záhlaví zmluvy je žalovaný označený ako podnikateľ - živnostník, označený IČO-m a sídlom a podpisom zmluvy potvrdil, že úver mu žalobca poskytol na výkon podnikateľskej činnosti. Zmluvu o revolvingovom úvere uzavreli dvaja podnikatelia v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou. Súd prvej inštancie uznal, že skutočnosť, že je žalovaný v zmluve označený ako podnikateľ, sama o sebe nevylučuje, aby mal postavenie spotrebiteľa, ak by bol úver určený pre jeho osobnú potrebu. Ochrany ako spotrebiteľ by sa však mohol domáhať len ak by žalobca zo všetkých okolností vedel alebo musel vedieť, že skutočným účelom úveru je osobná potreba žalovaného. Okresný súd tiež uviedol, že z dôkazov, ktoré mal k dispozícii, nevyplývalo, že žalovaný pri dojednávaní úveru a uzatváraní zmluvy svojím správaním u druhého účastníka zmluvy vzbudzoval dojem, že nekoná na podnikateľské účely, ale že úver žiada na súkromné účely. Uzavretiu zmluvy predchádzala žiadosť žalovaného o poskytnutie úveru s tým, že sa malo jednať o PROFI úver, k žiadosti pripojil živnostenský list, daňové priznanie a bol v žiadosti identifikovaný ako podnikateľ. Ak žalovaný svojím správaním u žalobcu ako druhého účastníka zmluvy vzbudzoval dojem, že koná na podnikateľské účely, nemôže sa dovolávať ochrany ako spotrebiteľ. Bolo teda na žalovanom, aby v konaní preukázal, že sa nejedná o úver na podnikateľskú činnosť, ale že ide o spotrebiteľský úver a finančné prostriedky mienil použiť a použil ich na osobnú spotrebu a nie na podnikateľské účely, a že žalobca v čase uzavretia zmluvy o tejto skutočnosti mal vedomosť“. Dovolací súd uviedol, že v spise sa nachádza len zmluva o úvere, ktorú predložil žalovaný a nie žalobca, žiadne iné súdmi nižšej inštancie tvrdené doklady, ako žiadosť o poskytnutie úveru, živnostenský list a daňové priznanie (v súdnom spise sa na č. I. 59 a nasl. nachádza daňové priznanie z 18.03.2014, ktoré žalovaný predložil k žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a na č. I. 108 a nasl. Centru právnej pomoci, nie daňové priznanie, ktoré by malo súvisieť s uzavretím úverovej zmluvy), ktoré bol povinný v spore predložiť žalobca s poukazom na § 79 ods. 3 v spojení s § 372y ods. 1 OSP sa v súdnom spise nenachádzajú, a to ani žiadosť o poskytnutie úveru, hoci ju žalobca mal predložiť na pojednávaní dňa 24.06.2019. Z obsahu súdneho spisu, ktorý má k dispozícii dovolací súd vyplýva, že žalobca predložil len originál zmenky a žiadne iné listiny, ktoré bol povinný v súvislosti s právnym vzťahom medzi ním a žalovaným podľa § 79 ods. 3 v spojení s § 372y ods. 1 OSP predložiť, preto nedošlo k žiadnej zmene v skutkovom stave oproti skutkovému stavu, z ktorého vychádzal senát pri vydaní uznesenia z 11. 01. 2018, sp. zn. 3Obdo/37/2017 a sú naďalej plne aplikovateľné všetky závery, ktoré vyslovil dovolací súd v uvedenom uznesení a súdy nižšej inštancie boli povinné pri rozhodovaní z nich s poukazom na § 455 CSP vychádzať.

25. Skutočnosť, že krajský súd (a v zásade ani okresný súd) nepostupoval v súlade s právne záväzným názorom dovolacieho súdu vyplývajúcim z uznesenia z 11.01.2018, sp. zn. 3Obdo37/2017, vyplýva z nasledujúcich skutočností: Konajúce súdy opätovne pri svojom rozhodovaní vychádzali prednostne z toho, ako bol žalovaný označený v žalobcom pripravenej úverovej zmluve a z tohto dôvodu vyhodnotili vzťah medzi stranami sporu ako podnikateľský. Pre posúdenie, či žalovaný je alebo nie je spotrebiteľom a či žalobcom uplatnený nárok je alebo nie je nárokom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy, nepostačuje, že v úverovej zmluve, prípadne v zmenke žalobca ako veriteľ, ktorý jej text vypracoval, uviedol údaje žalovaného zo živnostenského registra (rovnako aj uznesenie NS SR z 11.01.2018, sp. zn. 3Obdo/37/2017, bod 28. odôvodnenia; z 25.04.2017, sp. zn. 3Obdo/14/2017, bod 37. odôvodnenia a z 27.08.2019, sp. zn. 4Obdo/61/2018, bod 25. odôvodnenie). Dovolací súd považuje konštatovanie krajského súdu, v zmysle ktorého mal žalobca predložiť žiadosť žalovaného o poskytnutie úveru, z ktorej malo vyplývať postavenie žalovaného ako podnikateľa, ako arbitrárne, keďže je v rozpore s obsahom

súdneho spisu. Taktiež dovolací súd poukázal na to, že odvolací súd v rozpore s obsahom súdneho spisu a predchádzajúcim kasačným uznesením skonštatoval, že žalovaný úverovú zmluvu vypísal sám a že ju podával ako podnikateľ, naopak je zrejmé, že úverovú zmluvu vypracoval žalobca ako veriteľ, keďže údaje žalovaného (vrátane údajov verejne dostupných zo živnostenského registra) sú v texte formuláru zmluvy predtlačené samotným žalobcom, preto je naopak jasné, že tieto údaje v úverovej zmluve nemohol uviesť žalovaný. Taktiež súdy nižšej inštancie odignorovali znenie § 79 ods. 3 a 4 OSP, na ktoré odkázal dovolací súd už v uznesení sp. zn. 3Obdo /37/2017, hoci boli povinné ich v spore aplikovať, ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 191/ 1950 Sb. Zákon zmenkový a šekový (ďalej len „ZZŠ“), ako aj závery vyplývajúce zo spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 93/2015. Z § 79 ods. 3 OSP vyplynula povinnosť žalobcu ako veriteľa opísať rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu so žalovaným, a ak ide o žalobcu, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov, opísať skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu jeho právnych predchodcov so žalovaným. K žalobe sa pripojí zmenka alebo šek a ďalšie listiny potrebné na uplatnenie práva z nich. Ak zmenka alebo šek boli vystavené na zabezpečenie záväzkov z písomnej zmluvy, pripojí sa k žalobe aj táto zmluva. Na § 79 ods. 3 OSP nadväzuje odsek 4, v ktorom bola upravená vyvrátená domnienka, že pokiaľ žalobca nepreukáže opak, platí, že nárok zo zmenky proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Uvedené znamená, že pokiaľ žalobca v spore nepreukázal opak, vznikol jeho nárok zo zmeny proti fyzickej osobe zo spotrebiteľskej zmluvy, a v takom prípade je v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 ZZŠ povinnosťou súdov ex offa aplikovať právne predpisy zakotvujúce ochranu spotrebiteľa. Konajúce súdy nepostupovali v súlade s predmetnou vyvrátenou domnienkou, na ktorú poukázal dovolací súd, naopak v priamom rozpore s ňou skonštatovali, že žalovaný v spore nepreukázal, že úverovú zmluvu zabezpečenú zmenkou (nárok z ktorej si žalobca uplatnil) neuzavrel v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej činnosti, ale na osobné účely.

26. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 CSP), uvedené znamená, že je povinný opätovne prejednať odvolanie žalovaného proti rozsudku okresného súdu a vo veci meritórne rozhodnúť s poukazom na § 390 CSP, pričom pri prejednaní odvolania bude jeho povinnosťou postupovať podľa jednotlivých ustanovení Civilného sporového poriadku a zároveň vychádzať z toho, že nárok zo zmenky uplatnený žalobcom v predmetnom spore vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou (keďže zo súdneho spisu nevyplýva opak, ako to vyplýva z bodov 10., 10.1. a 11.2. vyššie), čo okrem iného znamená, že krajský súd bude povinný prihliadnuť na procesnú obranu žalovaného a na spor aplikovať právne predpisy upravujúce ochranu spotrebiteľa. V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd znova aj o trovách pôvodného konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania), ako aj o trovách dovolacieho konania (tohto a aj predchádzajúceho dovolacieho konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 3Obdo/37/2017) [§ 453 ods. 3 CSP].

27. Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

28. Podľa § 384 ods. 1 CSP, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

29. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

30. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20230601>>.

31. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

32. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

33. Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

34. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

35. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

36. Podľa § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania (písm. a), veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti (písm. b), zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom (písm. d), celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (písm. l).

37. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (ďalšie náležitosti pod písm. a/-f/ a h/-y/).

38. Podľa § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

39. Podľa § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

40. Podľa § 17 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru nemožno splniť dlh alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou alebo šekom.

41. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

42. Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

43. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 191/1950 Zb. v znení zák. č. 438/2015 od 23.12.2015 kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Ak je žalovaným zo zmenky ten, koho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, možno majiteľovi robiť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom vždy.

44. Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 191/1950 Zb. v znení zák. č. 438/2015 od 23.12.2015 v konaní, v ktorom sa uplatňuje alebo vymáha nárok zo zmenky sa z úradnej povinnosti prihliadne na skutočnosti odôvodňujúce námietky podľa odseku 1, ktoré by ten, kto je žalovaný zo zmenky mohol uplatniť, ak jeho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

45. Podľa § 79 ods. 3 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení zák. č. 438/2015 Z. z. od 23.12.2015 ak ide o žalobu, ktorou sa uplatňuje nárok zo zmenky alebo šeku proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, žalobca je povinný opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu so žalovaným, a ak ide o žalobcu, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov, skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu jeho právnych predchodcov so žalovaným. K žalobe sa pripojí zmenka alebo šek a ďalšie listiny potrebné na uplatnenie práva z nich. Ak zmenka alebo šek boli vystavené na zabezpečenie záväzkov z písomnej zmluvy, pripojí sa k žalobe aj táto zmluva.

46. Podľa § 79 ods. 4 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení zák. č. 438/2015 Z. z. od 23.12.2015 ak nie je dokázaný opak, platí, že nárok zo zmenky alebo šeku proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

47. Podľa § 372y ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení zák. č. 438/2015 Z. z. od 23.12.2015 ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, na konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona sa použijú predpisy účinné odo dňa účinnosti tohto zákona.

48. Podľa § 372y ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení zák. č. 438/2015 Z. z. od 23.12.2015 ak bol zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz doručený do dňa účinnosti tohto zákona, súd postupuje podľa doterajších predpisov. Zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz, ktorý nebol doručený niektorému z odporcov do dňa účinnosti tohto zákona, súd vo vzťahu k tomuto odporcovi zruší a nariadi pojednávanie.

49. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) sa oboznámil s obsahom Uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 3Obdo/66/2020 zo dňa 29.09.2021, prejednal vec podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 384 ods. 1 CSP s nariadením pojednávania a vo veci s poukazom na § 390 CSP a procesný pokyn dovolacieho súdu rozhodol (body 16, 17 Uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 3Obdo/66/2020 zo dňa 29.09.2021).

50. Odvolací súd pri prejednaní odvolania postupoval podľa jednotlivých ustanovení Civilného sporového poriadku (body 5 a 5.1. Uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 3Obdo/66/2020 zo dňa 29.09.2021) s poukazom na § 470 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Konanie o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, nie je konaním o zmenkovom platobnom rozkaze, a preto sa na neho nevzťahuje použitie Občianskeho súdneho poriadku tak, ako to upravuje prechodné ustanovenie § 471 ods. 2 CSP (bod 38. Rozsudku NS SR 5Obdo/38/2018 zo dňa 29.01.2019).

51. Nakoľko mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa § 384 ods. 1 v spojení s § 385 ods. 1 CSP na pojednávaní dňa 23.05.2023 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu listinnými dôkazmi, a to Zmluvou o revolvingovom úvere, splátkovým kalendárom, daňovým priznaním za rok 2013, výpisom z účtu S. D., žiadosťou o poskytnutie úveru. Odvolací súd posúdil ako nespornú skutočnosť skutkové tvrdenie žalovaného, že žalobcovi zo zmluvy o revolvingovom úvere splatil sumu 9.204 Eur s poukazom na § 151 ods. 1 CSP, nakoľko toto skutkové tvrdenie žalobca nepoprel, dokazovanie o tejto skutočnosti listinnými dôkazmi predloženými žalovaným nepovažoval preto za potrebné opakovať (výpisy z účtu a príjmové

pokladničné doklady o úhradách). Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

52. Odvolací súd k svojmu procesnému postupu pri zopakovaní dokazovania pre vysvetlenie uvádza, že opätovne podrobne preskúmal súdny spis vzhľadom na konštatovanie Najvyššieho súdu SR v uznesení č. k. 3Obdo/66/2020 zo dňa 29.09.2021, že „v spise sa nachádza len zmluva o úvere, ktorú predložil žalovaný a žiadne iné súdmi nižšej inštancie tvrdené doklady, ktoré bol povinný v spore predložiť žalobca s poukazom na znenie ustanovenia § 79 ods. 3 v spojení s § 372y ods. 1 OSP sa v súdnom spise nenachádzajú.“ Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca predložil súdu k žalobe originál zmenky (úradný záznam a kópia zmenky na č. l. 5, 6) a zo zápisnice z pojednávania vo veci dňa 24.06.2019 vyplýva, že doručil súdu žiadosť žalovaného o poskytnutie úveru, túto súd krátkou cestou doručil aj žalovanému, ktorý sa k jej obsahu priamo na pojednávaní vyjadril (č. l. 247-248), ako zistil z obsahu spisu aj dovolací súd, v súdnom spise súdu prvej inštancie sa táto listina nenachádza. Odvolací súd sa z tohto dôvodu nestotožnil so žalovaným, ktorý namietal predloženie listiny Žiadosť o poskytnutie úveru žalobcom podaním odvolaciemu súdu zo dňa 16.05.2023 ako neprípustnú novotu v odvolacom konaní, keďže tento listinný dôkaz v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca preukázateľne súdu doručil a nemôže byť jeho na ťarchu nedôslednosť súdu prvej inštancie pri založení a žurnalizácii listín, preto dokazovanie touto listinou podľa § 384 ods. 1 CSP zopakoval. Žalovaný predložil súdu potvrdenia o vkladoch finančných prostriedkov na účet žalobcu a príjmové pokladničné doklady o odovzdaní finančných prostriedkov žalobcovi v hotovosti (k nedatovanému podaniu označenému ako „Žiadosť“ doručené 18.08.2014, č. l. 15-25 spisu), preukaz ZŤP manželky, nepodpísané vyjadrenie anonymnej pracovníčky žalobcu a daňové priznanie za rok 2013 (č. l. 53 - 73 spisu žalovaný založil k podaniu vo veci zo dňa 13.04.2015), cestou právneho zástupcu na pojednávaní vo veci dňa 05.11.2015 Zmluvu o revolvingovom úvere (žurnalizovaná súdom prvej inštancie na č. l. 108 - 117), daňové priznanie za rok 2013 (žurnalizované súdom prvej inštancie č. l. 118 - 131), výpis z účtu S. D. IBAN: XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX za obdobie 06.02.2013 do 30.06.2013 (č. l. 132), emailové správy žalobcu, prehľad platieb ku Zmluve o revolvingovom úvere č. 165294 a potvrdenia o vkladoch finančných prostriedkov na účet žalobcu (č. l. 154 - 161 k odvolaniu zo dňa 07.12.2015). Po takto zopakovanom dokazovaní, oboznámení sa s obsahom spisu, odvolaním žalovaného, písomnými podaniami žalobcu a prednesmi právnych zástupcov sporových strán na pojednávaní, ako aj obsahom došiel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť.

53. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie a vykonaného dokazovania došiel k záveru, že žalobca uplatnil nárok z vlastnej zmenky vystavenej na rad žalobcu s doložkou „bez protestu“ na zmenkovú sumu 16.803,20 Eur, splatnú 23. novembra 2013 v Bratislave, Československá obchodní banka, a. s., zahraničná pobočka SR, so sídlom Námestie SNP č. 29, Bratislava. Zmenka bola vystavená žalovaným - fyzickou osobou. Zo zmenky vyplýva, že na nej boli predtlačené údaje o mieste plnenia, vystaviteľovi zmenky a remitentovi. Údaj o dátume, mieste vystavenia, splatnosti a zmenkovej sume boli dopísané rukou. Na zmenke sa v ľavom hornom rohu nachádza údaj čísla zmluvy 217822-31071. Zmenka obsahovala všetky formálne náležitosti predpísané v čl. I. § 75 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. (ďalej len zmenkový zákon) pre vlastnú zmenku, predložením jej prvopisu žalobca preukázal svoje zmenkové práva, ako majiteľ zmenky má podľa čl. I § 48 ods. 1 zákona zmenkového a šekového právo postihom žiadať zmenkovú sumu, 6% ročný úrok zo zmenkovej sumy odo dňa splatnosti zmenky a zmenkovú odmenu vo výške 1/3 percenta zmenkovej sumy. Zmenka je abstraktný a dokonalý cenný papier, práva a záväzky z nej sú definované výlučne samotnou zmenkovou listinou, len z nej vyplývajú a len na ňu sa viažu, aj keď jej existencia a jej účinky sú vo všeobecnosti nezávislé od kauzálneho vzťahu, z ktorého vznikla, často vzniká ako zabezpečovací prostriedok kauzálneho záväzkového vzťahu. Právo, ktoré je inkorporované v zmenke, je právom obligačným. Dôvod vzniku zmenkovej obligácie (kauza) nie je základnou náležitosťou zmenky, nakoľko zákon nepovažuje materiálny dôvod jej vzniku za jej podstatnú obsahovú náležitosť. Formálne platná zmenka je dostatočným dôvodom pre vznik nároku na čiastku v nej uvedenú. Je na samotnom zmenečnom dlžníkovi, aby námietky voči zmenkovému nároku vzniesol a aby svoje nároky pred súdom aj preukázal, majiteľ zmenky totiž nemusí pri jej vymáhaní dokazovať nič iné, ako to, že je majiteľom platnej zmenky. Ak dlžník zo zmenky popiera existenciu záväzku vyplývajúceho zo zmenky, nesie v tomto smere dôkazné bremeno. Súd preto môže - ak dospeje k záveru, že zmenka je platná a veriteľ je jej majiteľom - skúmať existenciu záväzkov z nej plynúcich len na námietku povinného, nie však z úradnej moci, avšak s výnimkou zmenky, ktorá vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou s poukazom na čl. I § 17 ods.

1 veta druhá, § 17 ods. 2 zákona č. 191/1950 Zb. a § 290 CSP. Uvedené tiež neplatí pre absolútnu neplatnosť zmenkového právneho úkonu, na ktorú súd taktiež prihliada ex offo.

54. Podľa Spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 93 zo dňa 20.10.2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 8/2015 pod R 93/2015: I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhladne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje.

55. Dovolací súd poukázal v zrušujúcom uznesení (č. k. 3Obdo/66/2020) na to, že zákonom č. 438/2015 Z. z. bola súdom uložená povinnosť skúmať, či v rámci uplatneného nároku zo zmenky táto nevznikla zo vzťahu so spotrebiteľom, pričom bola zavedená nová povinnosť pre žalobcu uplatňujúceho nárok zo zmenky predložiť listiny uvedené v § 79 ods. 3 OSP za účelom zistenia, či nejde o nedovolenú alebo nezákonné vydanú zmenku a povinnosť žalobcu ako veriteľa opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu so žalovaným, a ak ide o žalobcu, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov, opísať skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu jeho právnych predchodcov so žalovaným, k žalobe sa pripojí zmenka alebo šek a ďalšie listiny potrebné na uplatnenie práva z nich a ak zmenka alebo šek boli vystavené na zabezpečenie záväzkov z písomnej zmluvy, pripojí sa k žalobe aj táto zmluva. Prechodné ustanovenia § 372y ods. 1 OSP sa vzťahuje aj na štádium odvolacieho konania. Dovolací súd uviedol, že konajúce súdy nepostupovali v súlade s vyvrátenou domnienkou upravenou v § 79 ods. 4 OSP a konštatoval, že bolo povinnosťou odvolacieho súdu v súlade s § 79 ods. 3 OSP vyzvať žalobcu na doplnenie žalobného návrhu s tým, že pokiaľ nepreukáže opak, podľa § 79 ods. 4 OSP platí, že nárok žalobcu zo zmenky vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, avšak v rámci procesného pokynu súdu nižšieho stupňa neuložil povinnosť v novom konaní zaslať žalobcovi výzvu na doplnenie podania podľa § 79 ods. 3 OSP. Odvolací súd v ďalšom postupe osobitne nevyzýval žalobcu na predloženie listín uvedených v § 79 ods. 3 OSP, citované ustanovenie zakladalo právnu povinnosť žalobcu uplatňujúceho nárok zo zmenky predložiť listiny uvedené v § 79 ods. 3 OSP, tieto listiny však už v čase rozhodovania odvolacieho súdu boli obsahom súdneho spisu a naznačený procesný postup (keďže nebol ani obsahom pokynu dovolacieho súdu v ďalšom postupe) by bol nadbytočný a nehospodárny.

56. V prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti je potrebné odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže byť len označenie účelu - podnikanie, pričom absentuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis so zamestnaním dlžníka vôbec uzatvorenie príslušnej zmluvy má. S prihliadnutím na možné zastieranie skutočného účelu zmluvy a s poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol v súdnej veci poskytnutý žalovanému ako dlžníkovi na výkon jeho podnikania, je na žalobcovi (ako veriteľovi, dodávateľovi). V prípade pochybností o obsahu právneho úkonu (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka) súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy s tým, že použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci o vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase ich zmluvného dojednanja (Rozsudkom NS SR SR sp. zn. 3Cdo/81/2011).

57. Odvolací súd v merite veci vzhľadom na obsah odvolania žalovaného poukazuje na to, že súd prvej inštancie síce správne poukázal na čl. III. § 3a zmenkového zákona, podľa ktorého sú neplatné zmenkové prejavy urobené v rozpore so zákazom použitia zmenky na zabezpečenie uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy podľa osobitných predpisov a v čase vystavenia zmenky osobitný predpis (§ 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy) neumožňoval v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru zabezpečiť jeho splnenie zmenkou a preto zameril dokazovanie na objasnenie otázky, či zmluva, ktorá je kauzou zmenky, bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ako tvrdil žalovaný, avšak je potrebné prisvedčiť odvolacej námietke žalovaného, že vo výsledku je jeho rozhodnutie nesprávne, nakoľko z vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o podnikateľskom charaktere zmluvného vzťahu zabezpečeného zmenkou a vec následne nesprávne právne posúdil.

58. Ako vyplýva z Uznesenia NS SR č. k. 3Obdo/66/2020 zo dňa 29.09.2021 ustanovenie § 372y ods. 2 OSP upravovalo procesný postup súdu vo veciach, v ktorých bol zmenkový alebo šekový platobný rozkaz účinne doručený žalovanému do 22.12.2015 a podľa ktorého mal zmenkový súd postupovať v súlade s ustanovením § 175 OSP v znení účinnom do 22.12.2015 s odchýlkami, ktoré boli zavedené zákonom č. 438/2015 Z. z., pričom pre úplnosť dodal, že táto zákonná povinnosť platí bez ohľadu na koncentračnú zásadu vzťahujúcu sa konanie o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu v zmysle ustanovenia § 175 ods. 4 OSP v znení účinnom do 22.12.2015 (zmenkový platobný rozkaz bol doručený žalovanému 28.08.2014). Podaním zo dňa 19.05.2023 žalobca opísal rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa jeho vlastného vzťahu so žalovaným, ktoré už boli obsahom jeho podaní a prednesov v doterajšom priebehu konania. Žalobca uviedol, že zmenka bola vystavená dňa 12.2.2013 za účelom zabezpečenia záväzkov žalovaného ako dlžníka voči žalobcovi ako veriteľovi zo Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 165294 - 73299, čo zodpovedá (aj) zneniu článku 5, body 5.2 - 5.7, na jej základe bolo dohodnuté poskytnutie úverových prostriedkov pre výkon jeho podnikateľskej činnosti, uzavretiu zmluvy predchádzalo podanie žiadosti o úver žalovaným dňa 06.02.2013, v ktorej sa žalovaný identifikoval tak, že žiada o úver ako podnikajúca fyzická osoba s predmetom podnikania „zváranie“ a účelom čerpania úveru bol „nákup materiálu.“ Podnikateľský charakter zmluvného vzťahu podľa žalobcu teda vyplynul z predzmluvných vzťahov medzi žalobcom a žalovaným, čo preukazujú skutočnosti plynúce zo žiadosti o úver a zmluvy o revolvingovom úvere.

59. Pokiaľ žalobca dôvodí, že podnikateľský charakter zmluvného vzťahu vyplynul z predzmluvných vzťahov medzi žalobcom a žalovaným, čo podľa neho preukazujú skutočnosti plynúce zo žiadosti o úver a zmluvy o revolvingovom úvere, odvolací súd sa s tým nestotožňuje a upozorňuje, že spor tu nie je o tom, či, resp. že v žiadosti o poskytnutie úveru a v zmluve o revolvingovom úvere je uvedený podnikateľský účel čerpania úveru, ale o tom, či je tento údaj pravdivý a či bolo skutočnou vôľou oboch strán uzavrieť zmluvu obchodnú, a nie zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Predbežná otázka posúdenia charakteru zmluvy (či ide o zmluvu spotrebiteľskú alebo nie) má podstatný význam pre právne posúdenie veci. Strany sporu síce uzavreli zmluvu o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, a preto sa naň budú aplikovať všeobecné ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, čo však nevylučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa, ak v konaní vyjde najavo spotrebiteľský charakter právneho vzťahu. V prípade, ak by ich právny vzťah vznikol na podklade spotrebiteľskej zmluvy, bolo by nevyhnutné aplikovať naň aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a aj osobitné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca v konaní tvrdí namieta výlučne obchodnoprávny charakter právneho vzťahu medzi stranami, zatiaľ čo žalovaný v konaní a odvolacích námietkach tvrdí, že jeho skutočnou vôľou bolo získať úver mimo svojej podnikateľskej činnosti z dôvodu finančnej tiesne na nákup liekov a zabezpečenie chodu domácnosti, vrátane starostlivosti o maloletého syna, na účet ktorého bol úver čerpaný a skutočnosť, že prostriedky majú byť použité na výkon podnikania uviedol do žiadosti a do zmluvy výlučne veriteľ a on ak chcel peňažné prostriedky z úveru získať, musel žiadosť a zmluvu podpísať tak, ako mu bola predložená.

60. Odvolací súd teda musel opätovne posúdiť, viazaný právnym názorom vysloveným dovolacím súdom, či bolo alebo nebolo skutočnou vôľou zmluvných strán uzavrieť zmluvu v rámci predmetu podnikateľskej činnosti oboch zmluvných strán, pritom sa neuspokojil len s konštatovaním v žiadosti o poskytnutie úveru a v samotnej úverovej zmluve, ale skutočnú vôľu strán skúmal vykonaným dokazovaním ďalšími stranami predloženými listinami a vo viazanosti na záväzný právny názor

vysslovený dovolacím súdom podľa § 455 CSP dospel k záveru, že žalobca vymáha nárok zo zmenky, ktorá bola vystavená žalovaným v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. 165294 - 73299 uzatvorenou medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom zo dňa 12.02.2013, ktorá po posúdení dôkazov jednotlivo, ale najmä vo vzájomných súvislostiach, v súlade s § 9 ods. 7 zák. č. 129/2010 Z. z. je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to napriek tomu, že v označení dlžníka v záhlaví obsahuje údaje o IČO žalovaného, zápise v živnostenskom registri.

61. Odvolací súd poukazuje okrem všeobecných ustanovení o vôli pri právnych úkonoch a jej prejave na aplikáciu osobitného ustanovenia § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania ustálil, že zo žalobcom predloženej listiny „Žiadosť o poskytnutie úveru“ vyplynulo, že žalovaný dňa 06.02.2013 podpísal predtlačný formulár žiadosti predložený finančným agentom žalobcu, v ktorom sa pre voľbu úveru zaškrtnutím políčka nachádzala predtlač alternatív: „PROFI úver“ alebo „PREKLENOVACÍ úver“, v žiadosti je zaškrtnuté políčko s označením „PROFI úver“ bez uvedenia obsahu ponúkaného úverového produktu. Odvolací súd ani v žiadosti ani v obsahu následne uzatvorenej Zmluvy o revolvingovom úvere nezistil, čo bolo obsahom oferty žalobcu označenej v predtlačí žiadosti ako „PROFI úver“, nakoľko sa takéto označenie v názve ani obsahu uzatvorenej zmluvy nenachádza. V časti I. formuláru, ktorý je označený ako „Žiadateľ FO“ je v zátvorke uvedený text „vyplňujú iba FO podnikatelia“, formulár neobsahuje možnosť jeho vyplnenia nepodnikateľom, avšak v tejto časti žiadateľ uviedol osobné údaje, vrátane svojho rodného čísla (bez identifikačného čísla podnikateľa). V časti formuláru IV. Kontaktné údaje žiadateľa o poskytnutie úveru, je uvedená výlučne charakteristika žiadateľa - podnikateľský subjekt, v zátvorke s textom „vyplňujú podnikatelia FO aj PO“, čo ale nesvedčí podľa názoru odvolacieho súdu o účele úveru, ale iba o tom, že ak žiadateľ podniká, má sa vyplniť aj táto časť tlačiva. Pokiaľ žalobca tvrdí, že žalovaný uviedol ako účel čerpania „nákup materiálu“, odvolací súd konštatuje, že z rukopisu vyplneného textu v predtlačí je bez pochybností čitateľný len text slova „nákup“, žalobcom tvrdený výraz „materiál“ nie je možné z rukopisu stotožniť. V žiadosti sú vyplnené údaje o požadovanom úvere (čiastka k výplate) 5 000 Eur, splatnosť 48 mesiacov, výška splátky 236 Eur a údaj označený žalobcom v predtlačí výrazom „nominálna hodnota úveru“ 11 328 Eur. Žiadosť o poskytnutie úveru v predtlačenej časti predmet podnikania obsahuje doplnený údaj „zváranie“ a údaj o zápise s dátumom 10.08.1998, čo nezodpovedá verejne dostupným údajom živnostenského registra (pri uvedenom predmete činnosti žalovaného je dňom vzniku oprávnenia 03.08.1998). Žalovaný v rámci procesnej obrany tvrdil, že v rozhodnom období vykonával tesárske práce, z daňového priznania za r. 2013 ako prevažujúca činnosť vyplýva činnosť pomocné práce na stavbe. Z obsahu žiadosti nevyplýva, že by žalovaný prejavil vôľu uzatvoriť zmluvu o poskytnutí tzv. revolvingového úveru. Formulár žiadosti o poskytnutie úveru predložil žalovanému zástupca žalobcu, žalobca nepreukázal, že to bol práve žalovaný, ktorý urobil rozhodnutie o podaní žiadosti o podnikateľský úver. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by veriteľ nemal v úmysle pri uzatváraní zmlúv s dlžníkmi, ktorí boli živnostníci, obchádzať zákon č. 129/2010 Z. z., pričom dôkazné bremeno má podľa § 9 ods. 7 zák. č. 129/2010 Z. z. veriteľ.

62. Pokiaľ teda žalovaný v odvolaní namieta, že uzavrel ako fyzická osoba nepodnikateľ, jeho úmyslom bolo získať úver mimo podnikateľskej činnosti (z dôvodov finančnej tiesne a za účelom nákupu liekov) a že mu bola žalobcom predložená len žiadosť s predtlačou údajov pre podnikateľa bez možnosti výberu, čo považuje za kľúčovú okolnosť, odvolací súd konštatuje, že žalobca, ktorého v konaní zaťažuje dôkazné bremeno, nepreukázal opak. Žalobca ničím nepreukázal, že v rámci oferty úverových produktov ponúkol žalovanému aj možnosť uzatvoriť zmluvu ako fyzická osoba nepodnikateľ, a to už v štádiu predzmluvných rokovaní jeho viazaného finančného agenta (VFA), t. j. nepreukázal, že žalovanému predložil aj obsahovo odlišnú formulárovú žiadosť a že žalovaný zvolil slobodne a vážne žiadosť o poskytnutie úveru na účely podnikania. Žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by mal žalovaný možnosť voľby formulára, alebo voľby medzi spotrebiteľským úverom a podnikateľským úverom v rámci ním preloženého predtlačenej formulára a účelu čerpania úveru. Z tohto dôkazu teda nevyplýva, že by veriteľ nemal v úmysle pri uzatváraní zmluvy s dlžníkom, ktorý bol živnostník, obchádzať zákon č. 129/2010 Z. z., pričom dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu podľa § 79 ods. 3, 4 OSP, ako aj § 9

ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z. Ak žalobca nepreukáže opak, tak podľa § 79 ods. 4 OSP platí právna domnienka, že nárok žalobcu zo zmenky vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z toho, že bolo teda na žalovanom, aby v konaní preukázal, že sa nejedná o úver na podnikateľskú činnosť, ale že ide o spotrebiteľský úver a finančné prostriedky mienil použiť a použil na osobnú spotrebu a nie na podnikateľské účely, a že žalobca v čase uzavretia zmluvy o tejto skutočnosti mal vedomosť, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď neprípustne preniesol dôkazné bremeno na žalovaného.

63. Skutočnosť, že zmluva nemala v skutočnosti obchodnoprávny charakter, ale mala charakter spotrebiteľský, nepriamo vyplýva aj z toho, že nebolo žalobcom bez pochybností preukázané, že by už pred uzatvorením zmluvy nemal vedomosť, že finančné prostriedky nie sú poukázané na podnikateľský účet žalovaného. Odvolací súd z predloženého výpisu z banky zistil, že finančné prostriedky z úveru vo výške 5 000 Eur neboli žalobcom poukázané na podnikateľský účet žalovaného, ale na nepodnikateľský účet jeho syna číslo účtu 14376519/5200, ktorý je označený aj v žiadosti o poskytnutie úveru, s variabilným symbolom platby 165294 (čo zodpovedá číslu zmluvy o úvere). Prílohou žiadosti o poskytnutie úveru mali byť podľa údajov zaškrtnutých políčok formulárovej predtlačie kópie osobných dokladov, bankového účtu, daňové priznania na rok 2010 a 2011, živnostenský list a výkaz fyzickej osoby o príjmoch a výdavkoch a výkaz o majetku a záväzkoch ako aj súvaha, výkaz ziskov strát neuvedenej právnickej osoby. Ak teda žalobca už pred uzatvorením zmluvy mal preukázateľne k dispozícii údaje o bankovom účte žalovaného (čo vyplýva z ním predloženého listinného dôkazu a opak nebol žalobcom preukázaný), mal vedomosť, či úver poukazuje na podnikateľský účet žalovaného, alebo iný účet, a to už v čase uzatvorenia zmluvy. Navyiac odvolací súd nepovažuje na rozdiel od súdu prvej inštancie za nevýznamnú skutkovú okolnosť, že žalovaný nevedol úver v účtovníctve podnikateľa, ktorá vyplýva z predloženého daňového priznania za rok 2013 (kedy úver čerpal), naopak, táto okolnosť verifikuje a preukazuje skutkové tvrdenia žalovaného, že jeho úmyslom bolo získať úver mimo podnikateľskej činnosti (označenie podnikateľského účtu žalovaného v časti XV daňového priznania sa nezhoduje s účtom uvedeným v žiadosti a zmluve, na ktorý boli poukázané finančné prostriedky).

64. Ďalej odvolací súd zopakoval dokazovanie Zmluvou o revolvingovom úvere č. 165294 -73299 uzatvorenou dňa 12.02.2013, pričom v posudzovanej veci nebolo sporné, že príčinným vzťahom zmenky je táto zmluva. Z obsahu dohodnutých práva a povinností vyplýva, že podľa čl. 1 bod 1.1. sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške 11 328 Eur do 8 pracovných dní od doručenia jedného podpísaného rovnopisu zmluvy dlžníkom veriteľovi. Obsahom bodu 1.1 zmluvy je zmluvné dojednanie, že podpisom zmluvy dlžník žiada o poskytnutie úveru v dohodnutej výške, vyplatenie v dohodnutej výške a dohodnutým spôsobom. Podľa čl. 2 zmluvy sa žalovaný zaviazal úver splatiť v 48 mesačných splátkach po 236 Eur podľa splátkového kalendára. Podľa čl. 3 zmluvy v prípade, že dlžník splatí všetky splátky úveru podľa splátkového kalendára, resp. všetky záväzky veriteľovi podľa tejto zmluvy, vzniká dlžníkovi nárok na revolving a bude mu teda úver automaticky navýšený, t. j. veriteľ poskytne dlžníkovi čiastku vo výške 11 328 Eur prevodom na účet dlžníka do 8 pracovných dní po vzniku nároku na revolving. V bode 4.1 zmluvy sa dlžník zaviazal zaplatiť žalobcovi zmluvnú odmenu 6 328 Eur, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru. Odmena mala byť splatná ku dňu poskytnutia úveru. Vzájomné pohľadávky účastníkov sa v zmysle bodu 9.1. započítali ku dňu poskytnutia úveru. Žalobca v skutočnosti poskytol žalovanému sumu 5 000 Eur, čo vyplýva z výpisu z účtu predloženého žalovaným.

65. I keď zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), odvolací súd rešpektujúc vyslovený právny názor dovolacieho súdu, ktorým je viazaný, dospel k záveru, že posudzovaná zmluva o úvere je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, pretože spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (o. i.) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru (§ 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), žalovaný má s poukazom na § 2 písm. a) postavenie spotrebiteľa, keďže mu úver nebol poskytnutý na výkon povolenia resp. podnikania a žalobca má s poukazom na § 2 písm. b) postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

66. Odvolací súd s ohľadom na odvolaciu námietku žalovaného spočívajúcu v neplatnosti zmluvy, z ktorej záväzky zmenka zabezpečovala, podľa § 39 Občianskeho zákonníka, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, však primárne vykonal prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti právneho úkonu, v ktorom má uplatnený nárok zo zabezpečovacej zmenky základ.

67. Ekonomickým cieľom úveru je poskytnutie peňažných prostriedkov za odplatu (úroky) na určitú dobu za účelom ich ekonomického využitia podľa predstáv dlžníka alebo na dohodnutý účel, ktorým môže byť aj preklenutie nepriaznivej finančnej situácie dlžníka. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktoré je základným ustanovením právnej úpravy zmluvy o úvere, sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Od Základných ustanovení uvedených pre jednotlivé zmluvné typy v tretej časti kódexu sa podľa kogentného ustanovenia 263 ods. 2 Obchodného zákonníka strany nemôžu odchyliť. Z dokazovania listinami však vyplynulo, že v skutočnosti právny stav založený obsahom zmluvy o úvere vypracovanej žalobcom, nezodpovedá stavu faktickému a ani skutočnej vôli strán. V prípade zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o revolvingovom úvere č. 165294 - 73299 odvolací súd z obsahu žiadosti o úver, ako aj zmluvy samotnej, dospel k záveru, že napriek zmluvnému záväzku, ktorý žalobca prevzal podľa čl. 1 bod 1.1. zmluvy poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi peňažné prostriedky v dohodnutej výške 11.328 Eur, skutočnou vôľou žalobcu ako veriteľa nebolo poskytnúť žalovanému úver vo výške 11.328 Eur, ale len vo výške 5.000 Eur. Žalovaný v žiadosti o poskytnutie úveru prejavil vôľu čerpať úver vo výške 5.000 Eur. Suma 11.328 Eur uvedená v bode 1.1 zmluvy pozostáva zo sumy 5.000 Eur (skutočná a zamýšľaná výška poskytnutého úveru) a zmluvnej odmeny 6.328 Eur. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať na neurčitú dobu, dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Ide o dlhodobý, opakovateľný a obnoviteľný úver, ktorý je poskytovaný dlžníkovi k uspokojovaniu jeho priebežných finančných potrieb a umožňuje mu čerpať peňažné prostriedky do výšky nevyčerpaného zostatku úverového rámca. Z obsahu spisu a predložených listín, skutkových tvrdení strán nie je možné dospieť k záveru o existencii zhodnej vôle žalobcu a žalovaného uzatvoriť zmluvu, ktorej predmetom by bol revolvingový podnikateľský úver, na základe ktorého mu mal veriteľ poskytnúť čiastku vo výške 11.328 Eur navýšením úveru po vzniku nároku na revolving automaticky. Nakoľko kauzálny vzťah z čerpaného revolvingu nebol predmetom konania, odvolací súd sa ďalej posúdením zmluvy v tejto časti nezaoberal, avšak v komparácii so žiadosťou o poskytnutie úveru je zrejmé, že prejav vôle - obsah zmluvy v tejto časti nezodpovedá skutočnej vôli žalovaného uzatvoriť zmluvu o úvere s výškou poskytnutého úveru 5 000 Eur a vôľa žalobcu poskytnúť žalovanému úver vo výške 11 328 Eur nebola vážna.

68. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej Únie vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. z 26. apríla 2016, vyplýva, že pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto, ako aj bod I prílohy I tejto smernice, sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Z Rozsudku NS SR sp. zn. 9Cdo/287/2021 z 30.06.2022 vyplýva, že celkovú výšku spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch predstavuje suma finančných prostriedkov reálne poskytnutá spotrebiteľovi veriteľom. Poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzavretí zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Uvedené podľa odvolacieho súdu analogicky platí aj pre zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru, ktorú nemožno považovať za poskytnutie určitej sumy peňažných prostriedkov v prospech dlžníka, ako to predpokladá základné ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka a § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Je pojmovovo vylúčené, aby bola odplata za poskytnutie úveru zároveň považovaná za finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy veriteľom dlžníkovi.

69. Takýto právny úkon je potrebné vyhodnotiť podľa § 39 Občianskeho zákonníka ako neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom aj účelom súčasne odporuje zákonu, obchádza zákon a prieči sa dobrým mravom. Uzatvorená zmluva teda trpí nielen vadou nedostatku vážnej vôle žalobcu poskytnúť žalovanému úver vo výške 11.328 Eur podľa § 37 Občianskeho zákonníka, ale aj vadou neurčitosti, vzhľadom na sporné zmluvné dojednanie sumy peňažných prostriedkov, ktoré má veriteľ dlžníkovi

titulom úveru poskytnúť v rozpore s kogentným ustanovením § 497 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., obchádza uvedené zákony, v dôsledku čoho je potrebné ho posúdiť ako neplatný právny úkon. Ak odmena žalobcu predstavuje z celkovej sumy údajne poskytnutého úveru 11.328 Eur takmer 56%, avšak z celkovej sumy skutočne poskytnutého úveru 5.000 Eur zmluvná odmena, resp. odplata za poskytnutie úveru vo výške 6.328 Eur, predstavuje takmer 126,5%, zjavne vybočuje z rámca účelu akéhokoľvek úverovania interpretovaného cez prizmu dobrých mravov. Ak by sme vychádzali zo skutočne poskytnutého úveru a čl. 9 bodu 4.1 zmluvy, resp. 9.1 zmluvy, veriteľ fakticky neposkytol dlžníkovi žiadne finančné prostriedky, naopak, veriteľ zaťažil dlžníka záväzkom v sume 1.328 Eur, nakoľko v okamihu poskytnutia úveru 5.000 Eur sa stal splatným záväzok 6.328 Eur prevyšujúci poskytnuté prostriedky o sumu 1.328 Eur. Odvolací súd preto dospel k záveru, že odvolacie námietky žalovaného spočívajúce v neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. 165294 - 73299 z dôvodov podľa § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka sú plne dôvodné.

70. Abstraktný charakter zmenky v súdnom konaní je právne nezávislý len dovtedy, pokiaľ nie je spojený s konkrétnym kauzálnym vzťahom (Uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/12/2014). Pokiaľ bola zmenka, z ktorej žalobca uplatnil nároky, vystavená za účelom zabezpečenia záväzkov žalovaného ako dlžníka voči žalobcovi ako veriteľovi zo Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 165294 - 73299, žalobca by sa nemohol domáhať plnenia z neplatného právneho úkonu, a teda nemá právo ani na plnenie zo zabezpečovacej zmenky.

71. Z Uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 235/2010 vyplýva, že ak dovolací súd vysloví svoj právny názor (v zrušujúcom rozhodnutí) ako kategorický právny pokyn (napr. ktorý právny predpis má byť aplikovaný a ako konkrétne ho treba interpretovať) ide o bezpodmienečný právny príkaz, ako treba vec rozhodnúť. Odvolací súd viazaný záväzným právnym názorom nadriadeného súdu v Uznesení č. k. 3Obdo/66/2020 zo dňa 29.09.2021 a po zopakovaní dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie o odvolaní z vyššie vysvetlených dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. zmenil tak, že zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm 1205/2013-10 zo dňa 27.06.2014 v ostávajúcej časti, ako je špecifikovaná vo výroku I. tohto rozhodnutia zrušil a žalobu zamietol.

72. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

73. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

74. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

75. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

76. Odvolací súd pri úvahe ako nájsť spravodlivé rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v tejto veci vychádzal analogicky z Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. novembra 2019, v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že dovolacie konanie predstavuje samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (takýto stav by mal následne nájsť vyjadrenie vo výroku rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, pozn.). Vzhľadom na to, že vo veci prebehli dve dovolacie konania, v ktorých bol plne úspešný žalovaný, a to tak v dovolacom konaní vedenom sp. zn. 3Obdo 37/2017, ako aj druhom dovolacom konaní sp. zn. 3Obdo/66/2020, avšak o trovách dovolacieho konania sp. zn. 3Obdo 37/2017 rozhodoval súd prvej inštancie a rozhodnutie aj v tejto časti je predmetom odvolacieho prieskumu, nebolo síce možné o trovách dovolacích konaní rozhodnúť v jednom samostatnom výroku, čo však podľa názoru odvolacieho súdu nie je prekážkou pre rozhodnutie o trovách dovolacích konaní s prihliadnutím na úspech žalovaného, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu. V prípade pôvodného námietkového konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania) vychádzal pri posúdení nároku na náhradu trov konania zo zásady procesného zavinenia.

77. V prípade trov pôvodného konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania) sa odvolací súd nestotožnil so súdom prvej inštancie vo vzťahu k vyhodnoteniu rozsahu procesného zavinenia žalovaného na zastavení konania v časti, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté. Pri posúdení pomeru nárokov súd vychádzal z uplatnenej istiny 16.803,20 Eur. Žalobca zobral späť žalobu v podaní zo dňa 28.04.2015 a 05.11.2015, spolu v časti zmenkovej sumy 11.280,80 Eur (4.484 Eur + 6.796,80 Eur) a dňa 21.06.2019 v sume 5.552,40 Eur. Odvolací súd numerickým výpočtom zistil, že súčet späťvzatej zmenkovej sumy (11.280,80 + 5.552,40 = 16.833,20 Eur) nezodpovedá v konaní uplatnenej zmenkovej sume 16.803,20 Eur.

78. V časti uplatneného nároku, ktorú vzal žalobca späť bez odôvodnenia, zavinil zastavenie konania žalobca a v tomto rozsahu by potom podľa § 256 ods. 1 CSP bolo potrebné priznať náhradu trov konania žalovanému. Žalobca doručil súdu čiastočné späťvzatie návrhu dňa 28.04.2015 (č. l. 78) a dňa 05.11.2015 (č. l. 133, ktoré späťvzatie zahŕňalo aj sumy, ktoré vzal späť už v podaní zo dňa 28.04.2015). Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca zobral späť žalobu v časti zmenkovej sumy 6.796,80 Eur zodpovedajúcej zmluvným sankciám, žaloba bola nedôvodne podaná čo do sumy 236 Eur, ktorá bola uhradená dňa 03.12.2013, t. j. pred podaním žaloby a napokon v časti nároku 30 Eur bola žaloba vzatá späť pochybením žalobcu pri výpočte. Z uvedených dôvodov potom žalobca zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie zmenkovej sumy 7.062,80 Eur, t.j. 42,03 % V časti zodpovedajúcej úhradám žalovaného po začatí konania by procesne zavinil zastavenie konania žalovaný, podľa podaní žalobcu ide o sumu 4.484 Eur vyčíslenú v čiastočnom späťvzati dňa 05.11.2015 a sumu 5.552,40 Eur vyčíslenú v čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 21.06.2019, avšak po zohľadnení rozsahu zavinenia žalobcu potom žalovaný zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie 9.740,40 Eur, t. j. 57,97% (16.803,20 Eur - 7.062,80 Eur). V prípade trov námietkového konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania) potom s ohľadom na § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP potom žalobcovi by patril nárok v rozsahu 57,97%, žalovanému 42,03%, v konečnom výsledku potom žalobcovi voči žalovanému patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 15,94%.

79. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. zmenil tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov námietkového prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 15,94% (podľa zásady procesného zavinenia) a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania sp. zn. 3Obdo/37/2017 v plnom rozsahu podľa zásady úspechu, z dôvodov vysvetlených v bode 78 odôvodnenia.

80. O trovách dovolacieho konania sp. zn. 3Obdo/66/2020 (o ktorých súd prvej inštancie nerozhodoval) a tohto odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 rozhodol tak, že rovnako priznal plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov v plnom rozsahu.

81. O výške trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

82. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).